

Befalingsmænd have været indhentede, tror jeg ikke, at det ærede Mindretal der har brugt fuldt korrekte Udtryk; thi det vil erindres, at jeg ved Lovforslagets første Behandling udtalte, hvad jeg har gjentaget her i Dag, at jeg har indhentet Udtalelser fra overordnede Myndigheder og høiere Befalingsmænd i Hær og Flaade, men at disse Udtalelser vare indhentede mundtlig og saaledes ikke kunde komme til at foreligge skriftlig for Udvalget. Naar Mindretallet altsaa har sagt, at saadanne skriftlige Udtalelser mangle, har det fuldstændig Ret deri; men jeg tror ikke, det har Ret ganske i Almindelighed at sige, at der ikke foreligger Noget som helst om, at saadanne Udtalelser ere blevne indhentede. Man kan mulig fra Mindretallets Side indvende Udskilligt med Hensyn til denne Maade at indhente Udtalelser paa. Man vil blandt andet kunne sige, at man ikke veed, hvilke de Mænd ere, til hvem Ministeren har henvendt sig, lige saa lidt som man kjender Ordlyden af de Erklæringer, Ministeren har modtaget fra dem; men dersom jeg havde indhentet Erklæringerne skriftligt, og de vare blevne forelagte for Udvalget, tvivler jeg ikke om, at det ærede Mindretal havde fundet sig fuldt berettiget til at stille sig kritisk lige overfor disse Udtalelser, ligesom jeg ogsaa tror, at det ærede Mindretal ikke vilde have ladet sig berolige af Udtalelser, der vare gaaede i samme Retning som Ministerens her foreliggende Anskuelse. Jeg for mit Vedkommende tror, at jeg har valgt en fuldkommen rigtig og korrekt Fremgangsmaade. Jeg har taget dette vigtige Spørgsmaal — det er ikke første Gang, jeg har det under Behandling — under Overveielse og Prøvelse; derefter har jeg raadført mig med de Mænd, der naturlig ere anviste mig som Raadgivere ved min Embedsforelse; dernæst har jeg mundtlig forhandlet Sagen med de omtalte Personer, af Hær og Flaade, hvorefter jeg har dannet mig en bestemt og endelig Overbevisning, og i Overensstemmelse med denne har jeg sørget for, at Lovforslaget er blevet udarbejdet saaledes, som det her er forelagt Rigsdagen, og for hvilket jeg bærer Ansvar. Ved at henvende mig til Mænd af Hærens og Flaadens Befalingspersonale har jeg ingenlunde henvendt mig til Mænd, hos hvem jeg kunde vente at finde Samklang med mine Anskuelse. Jeg har henvendt mig til saadanne Mænd, af hvem jeg med høj Grad af Sandsynlighed og Sikkerhed kunde vente at ville faae selvstændige, uafhængige Udtalelser, begrundede i disse Mænds Karakter, deres Embedsstilling og for en Del ogsaa i de Afdelingers Bestaaenhed, som vare dem underlagt. Det er faldet i min Lod at forelægge flere store og vigtige Lovforslag for Rigsdagen, men uagtet jeg tør sige, at Udarbejdelsen af disse Lovforslag er foretaget med al mulig Samvittighedsfuldhed, har jeg dog paa flere Punkter havt Tvivl om, hvorvidt man netop havde truffet

det Rette. Denne Tvivl har lynget haardt paa mig, ja, jeg kan sige, at den endnu hviler paa mig, selv efter den Skjæbne, disse Lovforslag have faaet her i Rigsdagen; men ganske anderledes stiller Forholdet sig for mig med Hensyn til dette Lovforslag. Her har jeg en fast Forvisning om, at Lovforslaget i det Store og Hele har truffet det Rette, og det er derfor med Freidighed og med Overbevisning, at jeg fastholder Principerne, Hovedgrundtætningerne i dette Forslag. Det ærede Mindretal er kommet til en anden Opfattelse af Lovforslaget, men efter i Dag at have hørt de to ærede Medlemmer for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) og for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) udtale sig saavel om Lovforslaget i det Hele som de enkelte Underændringsforslag, de i Forning have stillet, har jeg faaet det Indtryk, at, ere de Herrer end enige i Stillelsen af flere af Ændringsforslagene, er det dog ikke ad samme Veie, de Herrer ere komne til dette fælles Resultat. Det forekommer mig, at de betragte de almindelige Forhold og selve Lovforslagets Bestemmelser under noget forskellige Synsvinkler, men i Et samstemme de, nemlig i Nødvendigheden af i Lovforslaget at fastholde kortvarige Straffe. Det ærede Mindretal har, som jeg før tillod mig at udtale, beklaget sig over, at det manglende fornøden Veiledning ved Lovforslagets Behandling i Udvalget, navnlig med Hensyn til andet Kapitel om Straffebestemmelserne, hvilket jo er det Vigtigste, og det fremhæves i Betænkningen, at det saaledes har været henvist til egne Overveielser for at komme til et Resultat. Naar jeg imidlertid ser hen til den Indsigt, Sagkundskab og Dygtighed, der er tilstede i Mindretallet, synes det mig, at der netop for det var mindre Ublevning end for Andre til at beklage sig over manglende Oplysninger, og naar jeg ser hen til den Overbevisningens Styrke, hvormed Mindretallet har udtalt sig om de af det stillede Ændringsforslag, samt om Lovforslaget i det Hele, tillader jeg mig at betvivle, at Veiledninger, som havde gaaet i modsat Retning af de Herrer's Anskuelse, vilde have udøvet nogen stor Indflydelse paa de Herrer. Det, der stærkest fremhæves i Betænkningen fra det ærede Mindretals Side, er, at det maa anses for aldeles utilraadeligt ved Affattelsen af en Straffelov for den danske Krigsmagt at indskrænke Straffene til saadanne, som nu alene anvendes af andre Magter, fordi vor militære Organisation er væsentlig forskjellig fra disse andre Magters Hæverorganisation, og det ærede Mindretal har særlig fremhævet Forskjellighederne med Hensyn til den kortere Tjenestetid, den mindre rigelige eller for at bruge et mere korrekt Udtryk — jeg husker ikke ganske nøie de Herrer's Udtryk — den knappe Forsyning med Befalingsmænd og endelig vore mindre gunstige Kaserneringsforhold. Naar vi ville sammenligne vor Hæverorganisation og vore Hæverforhold med vore